

Tad Pēteris piegāja Viņam klāt un jautāja:

"Cik reižu man jāpiedod savam brālim, kas grēko pret mani? Vai pietiek līdz septiņām reizēm?"

Jēzus viņam atbildēja: "Es tev nesaku: līdz septiņām reizēm, bet gan: līdz septiņdesmit reiz septiņām.

Tādēļ Debesu valstība ir salīdzināma ar ķēniņu, kas nolēma prasīt norēķinu saviem kalpiem.

Kad viņš sāka to darīt, viņam pieveda kādu, kas viņam bija parādā desmit tūkstošus talantu.

Un, tā kā viņš nespēja samaksāt, viņa kungs pavēlēja pārdot gan viņu pašu, gan viņa sievu un bērnus, gan visu, kas tam bija, un parādu samaksāt.

Tad kalps krita pie zemes un lūdzās: pagaidi uz mani, es visu samaksāšu.

Kungs iežēlojās par šo kalpu un atlaida tam aizdevumu.

Šis kalps, izgājis ārā, ieraudzīja kādu savu biedru, kas viņam bija parādā simts denāriju. Viņš to satvēris žņaudza un sacīja: atdod, ko esi parādā! Tad viņa biedrs krita pie zemes un lūdzās: pagaidi uz mani, es visu samaksāšu. Taču viņš negribēja gaidīt un aizgājis to ielika cietumā, līdz tas parādu būs samaksājis.

Citi kalpi, viņa biedri, to redzēdami, ļoti noskuma; tie gāja un visu notikušo atstāstīja kungam.

Tad kungs viņu pasauca un sacīja: tu nelietīgais kalps, visu tavu parādu es tev atlaidu, kad tu lūdzi.

Vai tev tāpat nevajadzēja apžēloties par savu biedru, kā es par tevi apžēlojos?

Un kungs saniknojies nodeva to spīdzinātājiem, līdz tas būs samaksājis visu parādu.

Tā arī Mans debesu Tēvs jums darīs, ja jūs ikviens savam brālim no sirds nepiedosiet."

Mat. 18,21-35

Mīļā draudze!

Mums ir visādi ieradumi. Bez tiem mēs nevarētu dzīvot. Piemēram, katru rītu vienmēr atkal pēc brokastīm es tīru zobus. Savā ziņā ieradumi ir kā rituāli, kurus mēs vienmēr atkal atkārtojam. Par to man nemaz nav jādomā, es to daru gandrīz vai automātiski. Pierast mēs varam pie visa kaut kā. Marks Tvens kādreiz teica: "Atmest smēķēšanu ir tīrais nieks. Es to esmu darījis tūkstošiem reižu." Ir arī slikti ieradumi, piemēram, ja es katru vakaru iedzeru savu aliņu, var gadīties, ka es ar laiku kļūstu atkarīgs no alkohola, pavisam nemanot.

Kad Jēzus mācekļi Pēteris Jēzum jautā, cik bieži ir jāpiedod kādam, kas pret viņu grēko – vai ar septiņām reizēm pietiek? Jēzus atbild, ka ir jāpiedod septiņdesmit reiz septiņas reizes. Kā Viņš to domāja? Līdzīgi Pēterim arī mēs bieži vien vedam grāmatvedību savās attiecībās. "Viņš mani neapsveica vārda dienā, nu labi, šoreiz es viņam piedošu. Bet ja aizmirsīs manu dzimšanas dienu, tad nu gan es ar viņu vairs nerunāšu." Mēs jau varam mēģināt ņemt Jēzus vārdus burtiski, bet es baidos, ka, skaitot, cik daudz esam piedevuši, mēs līdz 490 nemaz netiksim, jo sen jau būsim pie tā pieraduši. Lai pie lietām pierastu un lai ko iemācītos, tās vienmēr atkal ir jāatkārto. Tā ir arī ar piedošanu. Jēzus vēlas, lai tas mums kļūst par ieradumu, kam nemaz vairs nepiegriežam lielu uzmanību. Tā vienkārši lai notiek, bez lielas spriedelēšanas.

No vienas puses, tas ir labi, ka es katru svētdienu eju uz baznīcu, ka es vakaros skaitu tēvreizi, ka man ir savs dzīves ritms. No otras puses, var gadīties – ja es visu laiku vienu lietu atkārtoju, es sāku zaudēt izpratni par to, kāda nozīme tam ir, ko es daru. It īpaši garīgās lietas tas ir bīstami. Ko man tas līdz, ja es skaitu tēvreizi, bet nemaz nedomāju līdz, ko es tur lūdzu? Katrā dievkalpojumā katru svētdienu mēs izsūdzam Dievam savus grēkus un saņemam grēku piedošanu. Dievs mums piedod mūsu grēkus, bet mēs to parasti vairs neuztveram kā īpašu dāvanu, bet kā regulāru rituālu, pie kā mēs esam pieraduši. Vai nav tā, ka Dieva bezgala lielā žēlastība tiek nolīdzināta trulā atkārtotā, ko es vairs nenovērtēju? Ja es to tiešām novērtēju, tad es arī izrādīšu žēlastību saviem līdzilvēkiem, es sākšu padomāt par tēvreizes lūguma otro pusi, ka arī man ir jāpiedod parādi. Kā ir ar mūsu piedošanu, mūsu žēlastību? Kur tā parādās? Vai mums dievkalpojumā nevajadzētu izveidot rituālu, ka mēs piedodam grēkus? Pēc būtības miera sveiciens pirms dievgalda ir tāds rituāls, tikai mēs esam aizmirsuši, ka tas ir saistīts ar grēku piedošanu. Kā es varu nākt pie dievgalda, kur es saņemmu Jēzus miesu un asinis, ja es pats neesmu ar mieru piedot savu aizvainojumu savam brālim vai māsai, kas ar mani kopā iet pie dievgalda?

Padomāsim kaut vai par vienu cilvēku, kurš mums ir parādā naudu, mīlestību, cieņu, kuram es līdz šim neesmu piedevs. Varbūt kāds teiks, ka šim cilvēkam viņš nevar piedot, pāridarījums ir pārāk liels. Jautājums ir, vai es vispār vēlos piedot? Vai es gribu laist vaļā, atdot savu sāpi, savu aizvainojumu, savas dusmas un kāri pēc atbētas?

Tas nav automātisks process, bet tā ir izvēle, vai es vēlos aizvien atkal pielikt kādu malkas pagali, lai sāpju un aizvainojuma uguns turpinātu degt vai ļaut tam izdzist. Mana piedošana ir nepieciešama pat ne tik ļoti manam pāridarītājam, cik vispirms jau man pašam – tas, ka es piedodu. Nobela prēmijas laureāts Nelsons Mandela pēc kādā Dienvidāfrikas cietumā pavadītiem 27 gadiem sacīja, ka piedošana atbrīvo dvēseli. Tā noņem bailes. Tāpēc tā ir tik spēcīgs ierocis. Kad viņam jautāja par tiem, kas viņu turēja ieslodzījumā, viņš sacīja, ka piedošana bija viņa izvēle kā atbrīvot sevi. Viņš varēja atstāt sargus cietumā tā vietā, lai vienmēr atkal viņus atcerētos un vairotu sevī naidu. Ja man šķiet, ka es nevaru piedot kādu pāridarījumu, tad mazākais, ko es varu izdarīt, ir lūgt Dievu, lai Viņš man palīdz laist vaļā, lai Viņa žēlastība mani aptver, dziedina un atbrīvo.

Jēzus, turpinot iesākto domu, stāsta Saviem mācekļiem līdzību par nežēlīgo kalpu. Tas, ka Jēzus līdzības par debesu valstību ir vistiešākā veidā saistītas ar šo dzīvi, parādās arī šajā stāstā. Jēzus stāsta par vienu ķēniņu, kurš iztaisa lielu revīziju par savu kalpu saimniekošanu. Tā rezultātā tiek konstatēts, ka viens kalps viņam bija parādā desmit tūkstošus talantu. Tā ir neiedomājami liela summa. Viens talants bija 6 000 denāriju. Viens denāris bija viena strādnieka dienas alga. Mēs varam sarēķināt, cik tas apmēram varētu būt mūsu naudā. Ja minimālā alga ir 300 eiro, tad dienā cilvēks pelna 30 eiro. $6.000 \times 30 \text{ EUR} = 180.000 \text{ EUR}$ un $180.000 \text{ EUR} \times 10.000 = 1.800.000.000 \text{ EUR}$.

Kā var uztaisīt tik milzīgu parādu? Vispirms tas nozīmē, ka tas nebija vienkāršs vergs, bet vismaz ministrs, kas pārvaldīja lielas valsts ekonomiku. Lai gan mūsdienās arī bankas ierēdņi var *savārt lielas ziepes*. Pirms dažiem gadiem tika atbrīvots bijušais Francijas bankas “*Societe Generale*” akciju tirgotājs Žeroms Kervels. Viņš bija nosēdējis trīs gadus cietumā par to, ka viņš 2007. un 2008. gadā bez priekšniecības ziņas bija atvēris biržā fiktīvas pozīcijas par 50 miljardiem eiro, kas, starp citu, gandrīz pusotru reizi pārsniedza pašas bankas kapitālu. Savas vētrainās darbības laikā Kervels paspēja saviem darba devējiem nodarīt 4,9 miljardus eiro lielus zaudējumus. Tagad, pēc atlaišanas no cietuma, viņam ir jāmaksā savus parādus. Bija pilnīgi skaidrs, ka tāpat kā šis bankas brokeris arī mūsu līdzības varonis nekad nespēs atmaksāt savus parādus, ja vien tas neķersies pie jaunām blēdībām. Neraugoties uz lielajiem zaudējumiem, notiek neiedomājams: bargais, lielais ķēniņš, kas ir ar mieru sūtīt cietumā visu viņa ģimeni, apžēlo savu pārvaldnieku un atlaiž viņam parādu. Arī tas ir ļoti reāli, ja padomājam, ka Francijas krāpniekam tika piešķirti tikai trīs gadi, vai ka mūsu “Čili pizza” krāpnieki tika cauri ar mierizlīgumu, kur viņiem bija tikai jāatmaksā savs nodokļu parāds. Nē, nu nav šī pasaule taisnīga, tas nu ir pilnīgi skaidrs!

Bet ar to tas stāsts nebeidzas. Šis pats cilvēks, kas nupat ir saņēmis milzīgu žēlastību, bez jebkādas vilcināšanās iemet cietumā kādu citu parādnieku, kas viņam ir parādā tikai 100 denāriju, tātad apmēram 3 000 EUR. Te nu ir tas rezultāts, kas notiek, ja sāk dzīvot pēc Jēzus vārdiem un piedod, atlaiž parādus, vārdu sakot, veicina visatļautību. Cilvēki nenovērtē to, ko viņi saņem. Tā vietā lai maksātu par apkuri, tie brauc atvaļinājumā uz Kanāriju salām, un pēc tam viņiem tiek atlaisti parādi – tas nav godīgi. Tāpat ir ar piedošanu. Kur man ir garantija, ka mans pāridarītājs nākamajā dienā atkal negrēkos pret mani vai pret kādu citu? Vai tad katrai pacietībai nav arī savas robežas? Jēzus līdzībā tā ir. Ķēniņš šoreiz vairs neapžēlo savu cietsirdīgo kalpu un soda viņu ar lielu bardzību. Bet, kā tas ir, vai tad Jēzus neteica, ka ir jāpiedod 70 x 7 reizes?

Patiešām, piedošana var izmaksāt ļoti dārgi. Jēzus par to samaksāja ar Savu dzīvību. Toties Viņš ar Savu mīlestību joprojām ir dzīvs mūsu vidū. Es nevaru būt 100% drošs, ka otrs mainīsies, ka tas patiešām nožēlos to, ko ir izdarījis un ka tie nav tikai vārdi. No otras puses, arī nepiedošana nav par velti. Tā var maksāt manu sirdi, – man ir jāatdod sava cilvēcība, miers un dzīvesprieks. Piedošana prasa atzīt to, ka ir lietas, kuras nekad nevarēs atlīdzināt, ka es pieņemu lēmumu, ka vēlos dzīvot to laiku, kas man vēl ir dots, kā brīvs cilvēks, nevis kā sarūgtināts cietumnieks, kas ir savas pagātnes gūsteknis. Ne viss šajā dzīvē notiek taisnīgi un godīgi. Arī mēs paši neesam nekādi eņģeļi. Tomēr tas nenozīmē, ka Dievs beidz mīlēt un piedot. Viņa žēlastībā mums ir dota šī diena, lai mēs dzīvotu ar prieku un pateicību par to labo, ko saņemam. Āmen!